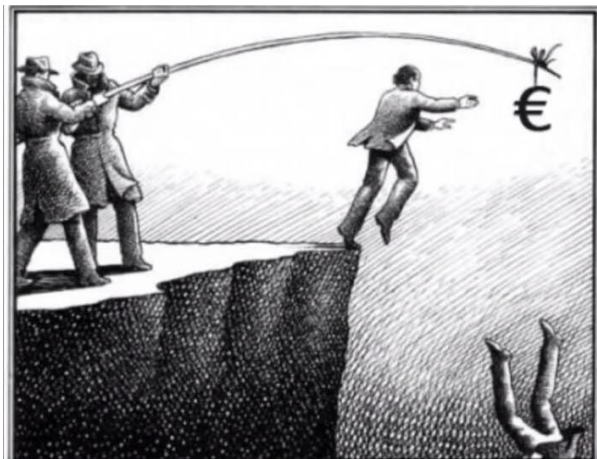

Τραγική ομολογία υποταγής μιας κυβερνητικής πολιτικής που πρέπει να ανατραπεί

Παναγιώτης Μαυροειδής

Όταν το τελευταίο επιχείρημα της “διαπραγμάτευσης” της κυβέρνησης είναι “δώστε μας εσείς ρευστότητα, ώστε να πάρουμε αντεργατικά μέτρα εμείς”, η πλήρης υποταγή και υπαγόρευση της πολιτικής από τα αφεντικά της ευρωζώνης, ομολογείται ρητά.

Αλλιώς: “Μονά κερδίζετε, ζυγά χάνουμε”.

Όλα βαδίζουν προς την υπογραφή μιας **ντροπιαστικής συμφωνίας** με αρνητικές συνέπειες ιστορικών διαστάσεων, τόσο οικονομικές όσο και πολιτικές. Όχι γιατί θα είναι το πρώτο και μοναδικό πακέτο αντεργατικών μέτρων στην Ελλάδα, αλλά ακριβώς επειδή αυτή τη φορά θα έχει τη συνηγορία και τη σφραγίδα μιας “αριστερής” κυβέρνησης.

Υποτίθεται ότι η συμφωνία στο Eurogroup της 20^{ης} Φλεβάρη εξασφάλιζε **χρόνο** κινήσεων απέναντι στους κουτόφραγκους.

Εξασφάλισε ακριβώς το αντίθετο. Συμβολικά, ένας ταπεινωμένος Ντάισελμπλουμ εκείνης της πρώτης συνάντησης με τον Βαρουφάκη, έχει βγει σήμερα μάγκας. Ουσιαστικά και πολιτικά, η κυβέρνηση δεσμεύτηκε και στράγγιζε όλα τα αποθεματικά του κράτους πληρώνοντας τις δόσεις του ΔΝΤ.

Αυτός που κέρδισε όλο το χρόνο (και μάζεψε και το χρήμα...) είναι οι δανειστές, η ευρωζώνη και το ΔΝΤ. Η κυβέρνηση με την πλάτη πλέον στον τοίχο στηρίζεται στις ελάχιστες σταγόνες ρευστότητας που παρέχει η ΕΚΤ, ίσα ίσα για να προστατεύεται η τελευταία από

μια ανεξέλεγκτη χρεωκοπία. Οι “εταίροι” κατά ΣΥΡΙΖΑ, αυτοί με τους οποίους “είμαστε συνιδιοκτήτες της ευρωζώνης και της ΕΕ”, αγγαλιάζουν με την προοπτική να δουν, όχι την κυβέρνηση κυρίως, όσο το λαό, σα σκύλο πεινασμένο, που απελπισμένος θα κουνάει υποτακτικά την ουρά του και θα κοιτάζει με ικετευτικά μάτια το αφεντικό του, για ένα κομματάκι ξερό ψωμί.

Η προώθηση της αρπαγής των αποθεματικών μέσω **Πράξης Νομοθετικού Περιεχομένου** (ΠΝΠ), επιβεβαιώνει ότι, τελικά, μια μνημονιακή αντιλαϊκή πολιτική, αναπόφευκτα θα είναι και αυταρχική.

Η μεγάλη ήττα για την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, είναι η καταφυγή στο επιχείρημα απέναντι στους πασίχαρους για την κατρακύλα αλαλάζοντες βουλευτές της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ στη Βουλή: “Και εσείς τα ίδια δεν κάνατε; Δεν κυβερνούσατε με ΠΝΠ;”

Ακόμη χειρότερα, η **Αριστερή Πλατφόρμα** αποτέλεσε τον μαχητικότερο υπερασπιστή της υπέρ χρέους και δόσεων κλοπής, βαφτίζοντάς την πράξη αντίστασης και προετοιμασία ρήξης!

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ στηρίχτηκε σε ορισμένες πολιτικές υποθέσεις.

Πρώτη υπόθεση: “Πληρώνοντας τα δάνεια στο ΔΝΤ, όχι απλά αποφεύγουμε το διμέτωπο, αλλά εξασφαλίζουμε ένα σύμμαχο απέναντι στην ευρωζώνη για μια θετική ευόδωση συμφωνίας στα τέλη Ιουνίου”.

Δεύτερη υπόθεση: “Αφήνουμε που και που να εννοηθεί ότι δε μπορούμε να πληρώσουμε, άρα θα πάμε σε χρεωκοπία, η οποία θα βλάψει όλη την ευρωζώνη”.

Τρίτη υπόθεση: “Η Ρωσία άμεσα ή έμμεσα θα μας στηρίξει”.

Τέταρτη υπόθεση: “Αν μας αναγκάσετε σε μνημονιακή συμφωνία, θα προσφύγουμε σε δημοψήφισμα ή/και εκλογές και θα ανακατευτεί άσχημα το πράγμα”.

Πέμπτη υπόθεση: “Αν την σκαπουλάρουμε μέχρι Δεκέμβρη και αρχίζουμε να υλοποιούμε κάποια μέτρα για την ανθρωπιστική κρίση ή σε θέματα δημοκρατίας, τότε ο κόσμος θα είναι πιο δεκτικός σε βαρύτερους συμβιβασμούς”.

Έκτη υπόθεση: “Έτσι και αλλιώς δεν τίθεται ζήτημα ανατροπής της κυβέρνησης μιας και τον Σαμαρά τον έχουν ξεγραμμένο στην Ευρώπη, για αυτό άλλωστε και του έδειξαν την

πόρτα το περασμένο Φθινόπωρο και πήγαμε σε εκλογές”.

Όλες οι υποθέσεις, εκτός από την τελευταία (προς το παρόν...) **διαψεύδονται τραγικά** και επώδυνα. Τα περί “παραπλάνησης” που ανέφερε ο πρωθυπουργός και “έλλειψης μπάσας” που συμπλήρωσε ο Βαρουφάκης, είναι παιδαριώδη. Απλά χαρίζουν γέλιο στο Σόϊμπλε...

Ήταν αυθαίρετες οι υποθέσεις;

Ήταν **μοιραίο αποτέλεσμα** της βαθιάς πίστης για τον “προοδευτικό” χαρακτήρα της ΕΕ, που απλά αυτή τη στιγμή “καπελώνεται από δογματικούς νεοφιλελεύθερους τύπου Μέρκελ που φέρονται ασυλλόγιστα”. Αλλά ήταν και **λογική συνέπεια και κατάληξη** ενός πολιτικού προγράμματος που διακήρυσσε πως θα βρει τρίτο δρόμο ανάμεσα στη ρήξη και την υποταγή, περιοριζόμενο τελικά σε ένα “νέο-φιλευθερισμό με κοινωνική ευαισθησία”, αλά Μπλερ και ΓΑΠ. Που αγνοεί την πραγματικότητα ενός φονικού καπιταλισμού σε κρίση και επιθετικό αμόκ σε βάρος της εργατικής τάξης σε όλο τον κόσμο. Που αδυνατεί να δει τον πραγματικό χαρακτήρα των ενδο-καπιταλιστικών ανταγωνισμών ζωής και θανάτου, με κοινό παρονομαστή τη συντριβή των αντιστάσεων των λαών.

Με αυτή την έννοια, οι διστακτικές διαφωνίες αριστερών τάσεων στο ΣΥΡΙΖΑ, όσο και αν είναι καλοδεχούμενες και αναμενόμενες, αν δε συνοδεύονται από **αυτοκριτική και εμπάθυνση**, δεν πείθουν κανένα, δεν χαράσσουν καμία ουσιώδη εναλλακτική, απλά βοηθούν στην ελεγχόμενη έκφραση της εσωκομματικής δυσφορίας.

Τι προσδοκά τώρα ο ΣΥΡΙΖΑ;

Οι **ιδιωτικοποιήσεις** εν τέλει θα προωθηθούν σχεδόν όλες, με το “κερασάκι” της ελάχιστης κρατικής συμμετοχής και της συνεργασίας των επενδυτών με τις τοπικές κοινωνίες.

Το **φορολογικό**, θα ακρωτηριαστεί ριζικά σε ότι αφορά τις φορο-ελαφρύνσεις προς τους χαμηλόμισθους, ενώ δεν θα επιβαρυνθεί περαιτέρω το μεγάλο κεφάλαιο. Τα έσοδα από έμμεσους φόρους θα αυξηθούν ακόμη και αν αυτοί δεν ενσωματωθούν σε τυπική αύξηση στον ΦΠΑ.

Η πλειάδα **ρυθμίσεων χρεών**, συνιστά πακέτο εισπρακτικών μέτρων. Θα έχει μόνο άμεσα αποτελέσματα, ελκύοντας τρομοκρατημένους μικρο-οφειλέτες και δίνοντας την ευκαιρία ξεπλύματος και χαρίσματος προστίμων σε απατεώνες ολκής από τον κόσμο των επιχειρήσεων.

Η άνοδος του **κατώτατου μισθού**, εκτός της χρονικής μετάθεσης θα συνοδευτεί από αντισταθμιστικά μέτρα που ζητούν οι εργοδότες (μείωση εργοδοτικών εισφορών και μετατροπή των επιδομάτων ανεργίας σε "επιδόματα εργασίας" μαζί με πληρωμή εισφορών από το κράτος), που θα δυναμιτίσουν και άλλο την κατάσταση των Ταμείων.

Η κατάργηση του **ΕΝΦΙΑ** έχει φύγει από τη συζήτηση, με πιθανότερο ενδεχόμενο τη διατήρησή του με κάποιες οριακές ελαφρύνσεις κυρίως για τους αγρότες και ελάχιστη μείωση των συνολικών εσόδων των 2,6 δις του 2014.

Στην ουσία η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ **τα δίνει όλα**, προσπαθώντας μόνο να διασφαλίσει την αποφυγή ονομαστικής μείωσης συντάξεων και μισθών έως το Δεκέμβρη, μιας και η βόμβα του ασφαλιστικού χωρίς άνοδο της απασχόλησης, καταπολέμηση εργοδοτικής εισφοροδιαφυγής και κρατική στήριξη, αργά ή γρήγορα θα σκάσει. Ήδη η κυβέρνηση μιλάει για τσεκούρι στην πρόωρη συνταξιοδότηση και μείωση "μεγάλων" επικουρικών συντάξεων.

Το ζητούμενο δεν είναι να επισημάνει κανείς προς την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ τι θα έπρεπε να κάνει. Έχει δικά του στελέχη μα και συμβούλους και μάλιστα ικανούς επαγγελματίες. Δεν είναι το πρόβλημα στην έλλειψη φαινών ιδεών αλλά στη **συνολική κατεύθυνση και τα ταξικά πολιτικά όρια** της κυβερνητικής πολιτικής, η οποία, σε αντίθεση με την προσμονή και την εντολή των ψηφοφόρων, κινείται σε ένα πλαίσιο διαχείρισης της συνέχειας του κράτους, των πλεονασματικών προϋπολογισμών, του αρνητικού μνημονιακού κερκτημένου, των δεσμεύσεων απέναντι σε δανειστές και ευρωζώνη. Με λίγα λόγια, σε ένα **πλαίσιο αστικής συστημικής διαχείρισης**, με σταγόνες κοινωνικής ευαισθησίας και πινελιές αριστερής φρασεολογίας.

Η αντικαπιταλιστική κομμουνιστική αριστερά αναζητά σε **άλλη κατεύθυνση**, ξεκινώντας από την εκτίμηση πως δεν υπάρχει τρίτος δρόμος ανάμεσα στη ρήξη και τη συνέχιση της άθλιας αντιλαϊκής πολιτικής που διασφαλίζει η παραμονή στην ΕΕ και η κυριαρχία του κεφαλαίου.

Πρόκειται για δύο **αντίθετες ταξικά και πολιτικά κατευθύνσεις**, που διεκδικούνται με **διαπάλη μέσα στα εργατικά και λαϊκά στρώματα**. Αν αυτή η διαπάλη γίνει σε ένα πεδίο κινήματος και κοινής αγωνιστικής δράσης, η θετική της έκβαση, μπορεί και πρέπει να αναστρέψει τις εξελίξεις.

Η κυβέρνηση φαίνεται να παίρνει θάρρος από την κινηματική άπνοια της στιγμής και την εκλαμβάνει ως στήριξη ή έστω ανοχή. Πράγματι, αυτή τη στιγμή η απογοήτευση προηγείται

της δυσaréσκειας για την κυβέρνηση. Η τελευταία ωστόσο υποτιμάει την εκρηκτική κοινωνική και πολιτική κατάσταση που θα δημιουργήσει σύντομα η εξάντληση των χρημάτων στα εργατικά και λαϊκά πορτοφόλια σε συνθήκες όπου το ζήτημα των ζητημάτων που είναι η ανεργία και η δημιουργία δουλειών, δεν αντιμετωπίζεται.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, σε ρόλο “αριστερής” **φτηνής κινδυνολογίας**, αρέσκεται να κινδυνολογεί: “Αν αποτύχουμε θα έρθει η Χρυσή Αυγή!”. Στην ουσία θέλουν να πουν: “Στηρίξτε μας, διότι θα έρθει η Χρυσή Αυγή”.

Αριστεροί λοιπόν σε ρόλο τρομοκράτησης του λαού...

Γιατί αλήθεια είναι μοιραίο να συμβεί αυτό; Μήπως η καταβαράθρωση του ΠΑΣΟΚ δεν οδήγησε τον κόσμο κυρίως στο ΣΥΡΙΖΑ, παρά στους φασίστες;

Η αλήθεια είναι διαφορετική: Ο κόσμος πήγε μαζικά προς την ακροδεξιά, εκεί και τότε, όπως στη Γαλλία, που σύμπασα η αριστερά ταυτίστηκε με μια νεοφιλελεύθερη κυβερνητική πολιτική, δήθεν “αριστερή” και από “αριστερή κυβέρνηση”. Τέτοιο πολιτικό έγκλημα στην Ελλάδα εμείς δεν πρόκειται να διαπράξουμε.

Αριστερή πολιτική, αντίθετα, σημαίνει κινηματική και πολιτική αντεπίθεση, εργατική αντιπολίτευση για την ήττα και την ανατροπή της κυβερνητικής πολιτικής των νέων μνημονίων και του ραγιαδισμού.

* Δημοσιεύτηκε σε συντομευμένη μορφή στο ΠΡΙΝ 3/5/15